

Biografia de Jacint Verdaguer.Pàg. 1, 2, 3 i 4

Èpica: L'Atlàntida... Pàg. 5 i 6

Èpica: El CanigóPàg. 6 i 7

Pàtria: L'emigrant i La Cançó del RaierPàg. 8 i 9

Lírica religiosa: La rosa de Jericó i Lo follet.Pàg. 10 i 11

Jacint Verdaguer i Santaló va néixer a Folgueroles (Osona) el 1845, en una humil família pagesa d'una certa cultura i ja de ben jove la seva mare el va instruir en la lectura d'alguns llibres.

El 1855 va començar els estudis al Seminari de Vic, on es va estar durant quinze anys. La formació acadèmica que hi va rebre es dividia en tres fases: Humanitats i Retòrica; Filosofia i Teologia; i Moral, Dret canònic i Pràctica. Gràcies als seus propis descobriments a les biblioteques de Vic i a la influència de professors i companys va llegir clàssics greco-latins, com Virgili, Ovidi i Plató; clàssics italians; autors castellans de totes les èpoques; autors romàntics francesos i autors catalans antics i moderns.

Encara estudiant, el 1865, li van ser premiades dues poesies als Jocs Florals de Barcelona: Els minyons d'en Veciana i A la mort d'En Rafel de Casanova. D'altra banda, aquell mateix any publicà al periòdic "Eco de la Muntanya" el poema de dos cants Dos màrtirs de ma pàtria, o sigui Lluçia i Marcià i va entrar en contacte amb personatges rellevants de l'època com Milà i Fontanals i Marià Aguiló. Dos anys després va fundar l'Esbart de Vic, format per un grup d'estudiants entusiastes amb sentiments i idees romàntiques que es trobaven a la font del Desmai amb l'objecte de practicar la poesia.

El 1870 va ser ordenat sacerdot. En comptes de ser enviat a Barcelona a ampliar estudis --com la majoria dels seus companys de Vic--, va ser destinat a una petita parròquia a Vinyoles d'Orís. En cap moment va deixar de dedicar-se a la poesia (treballava sobretot en el poema èpic L'Atlàntida, tot i haver de portar a terme les tasques de vicari i de la greu malaltia que hi va contraure. El 1874 va marxar a Barcelona per recuperar-se d'aquesta malaltia; hi va estar vuit mesos en què freqüentava "la penya dels minyons" --en la qual va conèixer els futurs bisbes Torres i Bages, Estalella i Cortès--, veia els membres de l'Esbart de Vic i participava en tertúlies on va observar lluites polítiques i tendències literàries.

Aquell mateix any, va entrar com a capellà de vapor de la Companyia Transatlàntica, propietat dels marquesos de Comillas. Van ser gairebé dos anys i nou vegades la travessia d'Amèrica (en la línia de Cuba) un període d'equilibri necessari per recuperar la salut i enllestir L'Atlàntida, que va ser premiada als Jocs Florals de 1877 i va aconseguir un èxit clamorós immediat. L'obra va ser entesa ja a l'època com la culminació de la Renaixença. A més, aleshores es va iniciar l'etapa de triomfs i prosperitat del poeta, que va durar disset anys.

A partir de finals del 1876 va residir al palau dels marquesos de Comillas contractat com a capellà de la família i va tenir, per tant, ocasió de freqüentar els ambients socials més elevats i de crear amb el mecenatge dels marquesos alguns dels seus poemes més importants.

Verdaguer va publicar textos a "La Veu de Montserrat" i en una col·lecció de llibres gràcies al seu amic marquès. Tots dos van preparar les festes del mil·lenari de Montserrat, en què es van convocar concursos i on assistiren autoritats i escriptors. Mossèn Cinto va escriure per a l'ocasió obres com ara L'legenda de Montserrat i Cançons de Montserrat, entre les quals hi ha les estrofes del Virolai.

El 1879, Verdaguer va publicar Idil·lis i Cants místics que són poemes de tema religiós que van contrarestar la

sensació creada per L'Atlàntida, considerada obra profana pels més crítics.

El punt culminant de l'etapa de plenitud va ser Canigó (1886). Aquest segon gran poema èpic va servir al poeta per vèncer les insatisfaccions i rectificar els defectes de L'Atlàntida.

L'any 1886 Verdaguer es coronat a Ripoll com a poeta de Catalunya pel bisbe de Vic i realitza un viatge a Terra Santa – que significa el començament de la crisi espiritual.

Després d'aquest any va publicar obres destacades deslligades del canvi espiritual – per exemple, Pàtria(1888)–, el poeta va viure immers en una crisi profunda provocada pel viatge a Palestina i Egipte, del qual va tornar trasbalsat. Dietari d'un pelegrí a Terra Santa (1888) són les anotacions que mossèn Cinto va

prendre mentre feia el viatge i que expliquen el desig de purificació i el canvi d'orientació en la seva vida. Aquest canvi va consistir a dedicar-se més a les tasques eclesiàstiques, que no pas a les d'escriptor, cosa que va incloure una pràctica desordenada de la caritat que el va omplir de deutes. Aquesta actitud d'ajuda incondicional als desvalguts i els comportaments que se'n van derivar li van valer la desconfiança dels marquesos de Comillas i, finalment, la decisió de prescindir dels seus serveis com a capellà domèstic.

Tampoc va ser entès per les autoritats eclesiàstiques, que, amb un diagnòstic de folia, el van allunyar de Barcelona. Al santuari de la Gleva, prop de Vic, va anar descobrint que el lloc de repòs era realment de reclusió. Després de visitar el marquès i el bisbe Morgades, va ser obligat a romandre a la Gleva, vigilat per un capellà que va escampar rumors negatius sobre el seu comportament. El 1895, Verdaguer es va escapar de la Gleva i va tornar a Barcelona. Només la casualitat va fer que Verdaguer no fos detingut per la policia, enviada pel bisbe Morgades; això va provocar que el poeta trametés un breu comunicat a la premsa en què demanava justícia i ajut a la gent de Barcelona. La notícia va impactar tant que va prendre dimensions d'escàndol. Un mes després, un tribunal eclesiàstic el va suspendre de poder exercir les seves funcions sacerdotals i, per tant, de poder fer missa.

El 1896 va escriure La Pomerola, poema autobiogràfic.

El 1898, es va retractar i va ser rehabilitat. Va passar els seus darrers anys de beneficiat de l'església de Betlem, de Barcelona.

En els darrers quatre anys de vida, Verdaguer va tornar a l'activitat literària. Va dirigir algunes revistes literàries de tema religiós i va participar en actes públics. Els últims llibres publicats en vida van ser: Santa Eulària, Poemet (1899), Aires del Montseny (1901) i Flors de Maria, aquest darrer uns mesos després de la mort del poeta, el 10 de juny de 1902, a Vallvidrera a causa d'una tuberculosi.

ESQUEMA DE LA PRODUCCIÓ LITERÀRIA DE JACINT VERDAGUER

OBRA ANY

Amors d'en Jordi i na Guideta. 1864

Els minyons d'en Veciana, La mort de Rafael de Casanova, Dos màrtirs de 1865

ma pàtria i Jovenívoles.

Lo roser de mas Heures, Sospirs de l'ànima i A l'heroi muntanyès en Josep 1866

Manso. gghgfh

L'Espanya naixent (futura Atlàntida). 1868

Plor de la tórtora i La batalla de Lepant. 1873

Sant Francesc s'hi moria. 1874

L'Atlàntida. 1876

Idil·lis i cants místics. 1879

La llegenda de Montserrat, Cançons de Montserrat i La barretina. 1880

Oda a Barcelona i Vora la mar. 1883

Caritat. 1885

Canigó. 1886

Excursions i viatges, Lo somni de Sant Joan i la Llegenda del Sagrat Jesús. 1887

Pàtria. 1888

Dietari d'un pelegrí a Terra Santa. 1889

Jesús infant: Natzaret, Betlem i la Fugida a Egipte. 1891

Roser de tot l'any i Dietari de pensaments religiosos. 1894

En defensa pròpia, Sant Francesc i Flors de Calvari. 1895

Flors del Calvari i la Pomerola. 1896

Montserrat 1898

Santa Eulària i Poemet. 1899

Aires del Montseny i La cornamusaire. 1901

Flors de Maria. 1902

Jacint Verdaguer..L'èpica

Els autors renaixentistes romàntics creien que el gènere adequat per recuperar el prestigi d'una llengua era l'èpica, i per això fan fer diversos intents per recuperar l'èpica en llengua catalana , però no va ser possible fins que Jacint Verdaguer amb la seva obra L'Atlàntida ho va aconseguir i més tard amb una altra obra anomenada Canigó.

L'ATLÀNTIDA

La manca d'un poema clàssic fou el que motivà a Jacint Verdaguer en la tasca d'escriure l'epopeia de l'Atlàntida.

Jacint escriví aquest poema èpic en les seves volades de joventut, amb poc seny i quan vivia en el seu mas de la Plana de Vic.

No fou una tasca fàcil; defallí cent vegades però a la fi en va reeixir.

L'Atlàntida es tracta d'un poema èpic de 2637 versos, estructurat en deu cants de temàtica mitològica, on és explicat l'enfonsament del vell continent de l'Atlàntida.

Jacint ens descriu també el salvament de Colom, naufrag prop de Gibraltar i que és acollit per un ermità que li conta llegendes mitològiques i li explica l'origen orogràfic d'Europa.

Els cataclismes de la natura i l'admiració del braç diví a través de l'heroi Hèrcules, són els protagonistes d'aquest poema.

El fragment que he escollit és el poema que s'anomena *L'Incendi dels Pirineus II* (pàgina 127) i tracta de l'esclat del Pirineu en flames mentre Hèrcules escombra de la terra els gegants i monstres que no agraden a Déu. L'incendi amb l'ajuda del vent torb escampa els seus rius de laves sense destorb talment com una serp immensa que passa son cabell de guspies i de foc per tota Europa i avança cremant com si fossin teranyines els núvols de l'hivern, i vessant per les valls les flames de l'infern.

Jacint Verdager. L'èpica

Tots els arbres cruixen, s'esbocinen, rodolen i la fumera i les flames amunt es cargolen; els homes i les seves llàgrimes res no hi poden fer, les bèsties fugen i també els moros que veuen com el brau Roldan es clava el martell en el pla d'Esterri.

El foc crema tant alt i prop del cel que li eixala les ales d'or a l'àliga i les flames criden com cavalls i disputen terreny a les mars; avancen, empaitant teixons, isards i daines pel clot, pel plà, el turó cremant—ho tot fins i tot arribant als blau damassos del sostre del món, és a dir, el cel.

MÈTRICA I VERSIFICACIÓ:

Versos: són de tretze síl·labes, d'art major.

Rima: consonant (repetició de sons vocàlics i consonàntics), als versos parells hi ha rima femenina i als senars rima masculina.

Estructura: ABAB.

Estrofa: és un quartet.

CANIGÓ

La manca de catalanitat de l'Atlàntida fou el motiu pel qual Jacint escriví el segon poema èpic anomenat Canigó.

En ell Cinto escollí un tema més concret: els orígens de Catalunya com a nació mitificant el paisatge i la història.

Es va proposar de cantar les gestes del passat històric medieval d'un poble, el català, que intentava restaurar el present i projectar el futur.

El Canigó consta de 12 cants i 1 epíleg amb gran varietat mètrica i estròfica i on els temes èpics s'harmonitzen perfectament amb els lírics.

La història, la llegenda, el sentiment de la terra, les descripcions del paisatge tot es troba en aquesta obra la qual està considerada com l'obra literària més perfecta que s'ha escrit en català.

Jacint Verdaguer L'èpica

La fossa del gegant, cant VIII del Canigó, ens explica de forma àgil la pugna que tingué lloc entre Guifre (germà d'en Tallaferro) i els moros a la vall del gegant.

El comte Tallaferro trobant-se ferit i amb el cor que decaigut, demana al seu germà Guifre que aturi el pas dels sarraïns per la vall. Aquest a través d'una drecera va al seu encontre i es produeix el combat mentre Tallaferro s'ho mira des d'un tossal. A la fi Gedhur es mort.

MÈTRICA I VERSIFICACIÓ:

Versos: és un decasíl·lab èpic, d'art major.

Rima: versos lliures ja que no rimen amb res.

Jacint Verdaguer Pàtria

El concepte de pàtria s'identifica amb la fe i el paisatge per Jacint Verdaguer. Aquesta noció és d'arrel cristiana i providencialista.

L'EMIGRANT

El poema L'emigrant és característic de la poesia patriòtica verdagueriana ja que en ell, l'enyorança, característica romàntica per excel·lència, és el sentiment que hi predomina. Enyorança que pateix el qui s'allunya de Catalunya, de les seves valls, del blanc Pirineu, dels seus climes sans, de les seves ciutats com Barcelona, dels boscos

Finalitza el poema dient que voldria ser enterrat a la seva terra, és a dir a Catalunya.

MÈTRICA I VERSIFICACIÓ:

Versos: als versos parells són decasíl·labs (art major) i als imparells tetrasíl·labs (art menor).

Rima: consonant, als versos parells hi ha rima femenina i als senars rima masculina.

Estructura: AbAbCdCd

Estrofa: és una octava.

CANÇÓ DEL RAIER

Ens comenta que amb tots els troncs que ha baixat es podrien fer els galions de deu regnes. Finalment ens compara la vida humana amb un rai que va rodolant de riba en riba fins que arriba al mar de la fonda eternitat.

Ens explica la vida d'un raier des de que era fadrí fent de cuer, fins que el feren davant al raier. D'aquesta

manera ens diu que és ell el qui porta la brida d'aquest cavall del riu, el qui fa passa els rais des de la Pobla fins a Balaguer.

Jacint VerdaguerPàtria

Ens comenta que amb tots els troncs que ha baixat es podrien fer els galions de deu regnes. Finalment ens compara la vida humana amb un rai que va rodolant de riba en riba fins que arriba al mar de la fonda eternitat.

MÈTRICA I VERSIFICACIÓ:

Versos: són heptasíl·labs i d'art menor.

Rima: consonant i en primer, tercer, quart, cinquè i setè de cada estrofa rima femenina i en el segon, quart i vuitè rima masculina.

Estructura: ababcccb.

Estrofa: octava.

Jacint VerdaguerLírica religiosa

Jacint Verdaguer es dona a conèixer com a poeta líric religiós amb Idil·lis i cants místics l'any 1879.

La lírica religiosa de Jacint Verdaguer presenta dos períodes; el primer, el de l'etapa de joventut i l'altre el de la maduresa.

LA ROSA DE JERICÓ

Aquest poema és una mostra de la lírica més pura en Verdaguer perquè va més enllà d'una simple descripció d'uns fets i en relata l'engendrament de Déu fet home.

En ell Maria es troba pregant en la seva cambra de matinada, mentre un àngel la visita i li diu que el senyor és amb ella.

La verge resplendeix amb la claror del Verb (Esperit Sant) i el món s'omple de llum i finalment la Rosa de Jericó florirà.

MÈTRICA I VERSIFICACIÓ:

Versos: hexasíl·labs i d'art menor.

Rima: només rimen els versos parells amb rima assonant.

Estructura:abcdbdbfb

Estrofa: romanç.

LO FOLLET

Aquest poema parla d'una donzella que cada nit es desperta esverada cridant a la seva mare perquè prop seu sent quelcom que fresseja, i la seva mare la intenta consolar portant-li creus i medalles belles, i posant-li les bulles a la capçalera del llit, ruixant l'envà amb aigua beneïta, posant una escudella amb mill per veure si el

follet perdia la paciència. Però no hi havia res a fer, i al final la seva mare li diu que es busqui un marit que l'esporugueixi, i efectivament es casa i descobreix que el follet era mal de casanera.

Jacint VerdaguerLírica religiosa

MÈTRICA I VERSIFICACIÓ:

Versos: decasíl·labs (5+5) i d'art major.

Rima: versos lliures.

Estrofa: quintet.